

## Εύα Καϊλή (Ελιά)

### «Σε θέματα αρχών δεν χωρά στεγνή οικονομική προσέγγιση»

Οι λύσεις δεν είναι καθόλου εύκολες και περνούν μέσα από τη διακρατική συνεργασία. Η λογική του μονομερούς κλεισίματος των συνόρων δεν οδηγεί πουθενά. Όμως είναι πανθομολογούμενη η αδυναμία και η ανικανότητα της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ να ελέγξει τα σύνορα της χώρας, και ταυτόχρονα της ΕΕ, με κίνδυνο αποδυνάμωσης της Σένγκεν, που θα έχει ανυπολόγιστες συνέπειες, οικονομικές και πολιτικές, με ανεξέλεγκτες διαστάσεις.

Σκεφτείτε πως ο τουρισμός, ως πυλώνας της ελληνικής οικονομίας που άντεξε στις πιο δύσκολες εποχές, θα κινδυνεύσει να υποστεί

καίριο πλήγμα. Συνεπώς, θεωρώ αναγκαία τη συνδρομή και άλλων κρατών-μελών στη φύλαξη των συνόρων είτε με τη Frontex είτε με τη βοήθεια της νέας Υπηρεσίας Συνοριοφυλακής και Ακτοφυλακής (EBCG), της οποίας η σύσταση εξαγγέλθηκε τον περασμένο Δεκέμβριο. Επίσης, είναι αναγκαία η συμφωνία ποσόστωσης ανά κράτος-μέλος στην υποδοχή ενός αριθμού προσφύγων, καθώς ο άλλος δρόμος είναι ο εγκλωβισμός και η αποθήκευση ψυχών σε χώρες όπως, φυσικά, η Ελλάδα ή η ανάσχεση των караβιών που μεταφέρουν πρόσφυγες στα ευρωπαϊκά θαλάσσια σύνορά μας, καμία εκ των οποίων δεν μπορεί να ονομαστεί «αξιοπρεπής λύση στο πλαίσιο των αρχών και αξιών της ΕΕ». Είναι, μάλιστα, πολύ άσχημο να προτείνονται επισήμως τέτοιες λύσεις από αξιωματούχους των κρατών-μελών.

Οι αρχές του ανθρωπισμού, που ξεκίνησαν από την κλασική Ελλάδα και αποτελούν την ιδεολογική βάση της Ενωμένης Ευρώπης, δεν θα επέτρεπαν ούτε κατά διάνοια σε έναν Ευρωπαίο και, μάλιστα, σοσιαλιστή - δημοκράτη να δεχτεί την αντίληψη ότι η δυστυχία και οι ζωές των ανθρώπων, που παλεύουν με τον καιρό και τον θάνατο, αφήνοντας τα σπίτια και τις χώρες τους για να βρουν σε άλλο τόπο, όχι απαραίτητα μια καλύτερη ζωή, αλλά την αυτονόητη για την Ευρώπη προστασία της ίδιας της ζωής τους, θα μπορούσαν να είναι διαπραγματευτικό όπλο για το δημόσιο χρέος ή τα δημοσιονομικά της Ελλάδας. Μου είναι απεχθής η λογική να παίζει κανείς παρτίδα πόκερ πάνω στις πλάτες και τις ζωές δυστυχισμένων ανθρώπων χωρίς πατρίδα. Άλλωστε, λύση στο πρόβλημα δεν δίνεται μόνο με χρήματα, καθώς χρειάζεται τεχνική υποδομή, διεθνής συνεργασία, ανθρώπινο δυναμικό και σοβαρότητα. Χαρακτηριστικό είναι ότι μέχρι σήμερα από τα πέντε «hot spots» για τους πρόσφυγες λειτουργεί μόλις το ένα. Όσα χρήματα, λοιπόν, και να δοθούν, πιθανότατα δεν θα φτάνουν για την αντιμετώπιση του προβλήματος του υπερπληθυσμού των προσφύγων, αν δεν υπάρξουν δομές και διαδικασίες απορρόφησης και προώθησης. Ακόμη, δηλαδή, και αν -και όσο και αν- το χρέος «κουρευόταν», μεγαλύτερο χρέος θα δημιουργούσε η μη ορθή αντιμετώπιση του προβλήματος των προσφύγων. Αλλά σε θέματα αρχών νομίζω ότι δεν χωρά η στεγνή αυτή οικονομική προσέγγιση.

